

A műtárgyakhoz általában címek tartoznak. Sokszor kínban született megfogalmazásai annak, amit a művész az alkotásával akar kifejezni, nem pedig szöveggel. A kép önmagában hat, a címe felesleges. Bizony nehéz feladat egy heteken át készülő kép tartalmát egy-két szóval megfogalmazni. Különösen az a kevésbé figuratív, tehát valóságos lények, tárgyak ábrázolását kerülő művek esetében. Ilyenkor születnek a „Fekete négyszögek kékben”, vagy a „Csendélet citrommal” jellegű címek, ami egyébként is azonnal felismerhető a képen, és mégis oldalakat tudnak írni róla a műelemzők. Sokkal nehezebb dolgunk van azokkal, akik a gondolataikat megfogalmazzák a címben, ám a látvány egészen más. Sárga csíkok piros boltívvel és a címe „Békák a ködben”. Zavarba ejtők tudnak lenni, ha egy kevésbé ismert versre, mondásra utalnak, amit csak a festő ismer. A legtöbbször azonban a kép és a cím egymást kiegészíti, a tartalom felismerését, megértését, megérezését együttesen segítik.

Különösen nehéz címet adni egy egész életműnek, ami esetünkben egy nagy, összefoglaló kiállítás. A cím nem különleges, de kifejező. Az életben a legfontosabb:

ÁRADÓ SZERETET.

A hívő emberek körében a szeretet parancsa általánosan ismert a világ minden részén. De lássuk be, a szeretetnek is fokozatai és fajtái vannak. Nem tudunk mindenkit szeretni. De az utálat és a szeretet határán létezik egy átmenet, amit megértésnek nevezhetünk. Képzeljük magunkat az ellenségünk helyébe és próbáljuk az ő szemszögéből szemlélni a világot. Könnyebben megértjük az indulatait. Ez vezet az elfogadáshoz, ami talán a szeretethez vezető út első lépése. A barátunkat viszont – mondhatjuk – szeretjük. A barátságot ne tévesszük össze azzal a sekélyes mai kifejezéssel, amit a lányok használnak a kedvesükre. Ez a szintje a szeretetnek hasonló a rokoni érzésekhez, hiszen őket általában feltétel nélkül szeretjük. Sokszor hibákat is látunk bennük, egy-egy mozdulatuk ellenszenves is lehet. Mindez megszűnik a legtökéletesebb érzés, a szerelem esetében. Ezt nem kell magyarázni. És végül az a szeretet, amellyel a hívő a Mindenhatót féli, egy végleg megmagyarázhatatlan fogalom.

Hova tegyük Bódi Ildikó áradó szeretetét? Ahogy a tárlaton végignézünk, újabb szeretetfogalmakat ismerünk fel: hazaszeretet, munkaszeretet. Ildikó nem titkolt küldetése, amit a legnagyobb képek üzennek, a magyarság ősi kultúrájának és tudásának, mese-és mondavilágának életben tartása. Aki megérti ezek tartalmát, annak Emese álma nem csak egy ember születésének ábrázolása. Valójában így forog világra ma is egy csecsemő, ilyen zuhatagban, s ennyire elréved az anya. Itt azonban egy nemzet eredetét látjuk, hiszen innen kezdve sokasodik a magyar. Aki a hazáját szereti és nem akarja veszni látni, az igyekszik legalább három gyereket nemzeni és ápolni a hagyományokat. Ezek folytonossága tart életben minket. Nem véletlen az az állandó, egybeszövődő forgás, kavargás a képeken, ami elrejt és életet ad. Ezekben a szövedékekben rajzolódnak ki a megtalálható, felismerhető alakok, események.

Ezek a hatalmas méretű vásznak nagyon sok munkát igényelnek. Ezt munkaszeretet nélkül teljesíteni lehetetlen. Örömteli folyamat lehet, amikor egy gondolat sok kínlódás és igyekezet után ilyen méretekben megszületik. Ez az alkotó első jutalma, amit saját magának ajándékozik. A nézők tetszése csak később várható. Aki hajlandó magát így megjutalmazni, az szereti magát is és a munkáját is. Minden pályán meg kell küzdeni akadályokkal és kellemetlenségekkel is, piszokkal, rendtelenséggel. Ehhez képest csoda az eredmény. Ildikó művészete azonban a hatalmas méretektől az egészen apró, szinte tenyérynyi kis villanásokig

ível. Nem hagyja nyugodni a felfedezés izgalma, az anyag viselkedésének állandó próbálgatása. A nagy képek gondosan megtervezett kompozíciója helyett itt egészen más világba mélyedünk. Az anyag, vagyis a vászon, a selyem, a festék, az arany, az ezüst, az üvegfesték, a zománc és még sorolhatnánk, olyan különleges esetlegességgel ötvöződik össze, ami káprázatos kicsi látványokat eredményez. Ez a nagy képek tudatos kiműveltségével szemben sokkal ösztönösebb világ. És ez az ösztön nemcsak az alkotóra vonatkozik, hanem az anyagra is. Mintha annak is saját élete, tulajdonságai lennének, amit nem tőlünk kap. Van neki valahonnan... Nem biztos, hogy szót fogad nekünk. Ildikó azt keresi, hogy mi felel meg neki. Az élettelen anyag élő rétegét tárja föl. Így lép át ezekkel a kísérletekkel a láthatatlan világba. A nagy, mitológiai képekkel a múlt, a kicsi, kereső képekkel a jövő világába. A tudott, ismert történelem, a felismert jelképrendszer alkalmazása átszűrődik ösztönös érzélemvilágán. Így vezet tovább.

A szeretet különböző szintjei, fajtái hatják át Ildikó műveit. Szimmetriába rendezett nagy művei megbízható folyamatosságot, gondoskodó biztonságérzetet adnak, apró kísérletei a felfedezés mozgalmasságával, a megújulás örömeivel biztatnak minket. Biztassa ezzel saját magát is, még sokáig!

Debrecen, 2011. január 25.

Rácz Zoltán
építész